

Відчини, мій Фрідріху, вікно,
хай погляну на широкий світ.
Бачу чорне незбагненне дно,
а над ним золототканну сіть.

Привиди кружляють наді мною,
постаті, що їх колись творив.
Прилітають з правдою сумною,
що останній буде цей мій зрив.

Березневе запашне повітря,
навкруги весни передчуття.
А для мене гострить срібне вістря
смерть і скоро перетне життя.

Вийди на хвилину, Екермане,
на момент лиши мене самого,
хай душа із вічністю зістане,
щоб полагодити справи з богом.

Чую призов із землі, від споду,
чую подих вічності глибокий,
чую з-за вікна холодний подув,
льодові, скляні, драпіжні кроки.

Вже приходить срібна смерть до мене,
вже стає навшпиньки за дверми.
Серце з жаху стукає шалене:
що є там? Навіщо світ німий?

Друже мій, навіщо ти мовчиш?
Парка нитку розірве прожогом.
Вже не потішай мене, залиш!
Хочу поладнати справи з богом.

Все моє життя — одне змагання
за найвищу, повну досконалість.
Фавста мрія та мета остання:
в "панта рей" знайти єдину сталість.

Все моє життя — одне змагання
за гармонію людини й бога.
в осені мого життя й зарання
я все чув, що людська правда вбога.

Кожний день для мене був щаблем
до нових, до невідомих тайн.
Вічно таємниць горіх гризем,
вічно є для нас таємний Райн.

Кожний день для мене був щаблем
що веде в найвище недосяжне.
Вічно в незбагненне ми пливею,
лиш воно для нас є вічно важне.

Я творив з життя великий міт,
я шукав тебе, о божественна казко.
Хоч на плечах більш вісімдесяти літ,
все-таки вмирати важко.

Аж пізнав я таємницю міту,
де в Європу перша йде дорога,
вивчився я в грецьких майстрів заповіту,
як людина може сотворити бога.

Аж тоді дійшов я до мети
та здобув залятий казки край,
аж тоді заграв огонь святий.
Я сказав хвилині: "Все тривай!"

А тепер пануй над мною, смерті владо,
та не цілого мене захопиш,
я — твій спадкоємець, сонячна Елладо,
я лишуся — тайним радником Європи.